

ת"פ 22923/10/20 - מדינת ישראל, תביעות שפלה שלוחת ראשון לציון נגד מ'א

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 22923-10-20 מדינת ישראל נ' מ'א (עציר)

בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

המאשימה מדינת ישראל
תביעות שפלה שלוחת ראשון לציון
נגד

הנאשם מ'א (עציר)
באמצעות עוה"ד איתי בן-נון

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובתקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג, עבירה לפי סעיף 380 + 382 (ג) לחוק העונשין.

כתב האישום

1. הנאשם והגברת א'א (להלן: המתלוננת) הם בני זוג נשואים המתגוררים בבית ברחוב X 2 בגן יבנה (להלן: הבית). הגברת ב' היא בתם של הנאשם והמתלוננת (להלן: הבת) ובמועד הרלוונטי לכתב האישום התגוררה הבת בחיפה.

ביום 12.10.2020 סמוך לשעה 16:15 בבית, עת עמדה המתלוננת במטבח, יצא הנאשם מהחדר כשהוא אוחז בגרזן (להלן: הגרזן) ורץ לעברה של המתלוננת. מיד כשהבחינה המתלוננת במתרחש תפסה בידו של הנאשם, ולאחר מאבק קצר הפיל הנאשם את המתלוננת על הרצפה. או אז נפל הנאשם על המתלוננת וכן הגרזן נפל מידו. בתגובה דחפה המתלוננת את הנאשם מעליה. המתלוננת רצה לחדר, סגרה את הדלת והתקשרה לבתה וביקשה שתזעיק משטרה. בעקבות מעשי הנאשם המתוארים לעיל נגרמה למתלוננת המטומה בברך רגל ימין.

ראיות וטענות הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם, ובהם זכותה של המתלוננת לשלמות גופה, בריאותה ושלווה נפשה, במיוחד בין כותלי הבית ומצד בן זוגה. הודגשו חומרת ותוצאת מעשיו של הנאשם, השימוש בגרזן להמחשה ולהעצמת האיום, ופוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם ממעשיו של הנאשם. המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה שבין 8-18 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים. בסופו של דבר, בשים לב לגילו של הנאשם, להעדר עבר פלילי ולקידחת אחריות על מעשיו עתרה המאשימה לגזור על הנאשם 14 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

3. בא כוח הנאשם עתר לקביעת מתחם ענישה בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. נטען כי מדובר באירוע חד-פעמי; ספונטני; רף האלימות נמוך שכן החבלה למתלוננת נגרמה מהמאבק עם הנאשם ולא מתקיפה ישירה. המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי ונותר על רגלה סימן כחול (המטומה) ולא יותר מכך. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - הפנה בא כוח הנאשם לגילו של הנאשם; לבעיותיו הרפואיות ובמיוחד לפרק הזמן הארוך שבו נתון הנאשם במעצר. בהקשר זה הדגיש כי הנאשם נתון במתקן הכליאה "אוהלי קידר", המרוחק מאוד מגורי משפחתו ועל כן לא זכה במשך כל התקופה לביקורים, לסיוע או לתמיכתם של בני משפחתו. סוף דבר, עתר בא כוח הנאשם להשית על הנאשם תקופת מאסר שתחפוף את תקופת מעצרו לצד רכיבי ענישה נוספים.

שני הצדדים תמכו עמדתם בפסיקה.

4. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש ביקש מר ג' (בנו של הנאשם מנישואיו הראשונים) כי אנהג בנאשם במידת הרחמים נוכח גילו ומצבו הרפואי. הודגש כי זוהי אף בקשתה של המתלוננת.

5. הנאשם בדברו האחרון חזר על כך שלא עשה דבר וביקש התחשבות נוכח מצבו הרפואי, ואביא הדברים מפי אומרים: " אני סובל ממצב בריאות קשה. סתם כל התלונות האלה. לא עשיתי את הדברים האלה. אני סובל מכל המצב הזה בבית".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

6. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעיקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה - והכול בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

7. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותו של אדם לכבוד, לביטחון, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון. קל וחומר כאשר מדובר בביצוע עבירות בתוככי התא המשפחתית.

8. בית המשפט העליון קבע לא אחת כי עבירות אלימות המבוצעות על ידי גברים כלפי בנות זוגן הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה והדגיש את החובה של בית המשפט להביא למיגור תופעה זו, בין היתר על ידי החמרה בענישה. דוגמה אחת מיני רבות: רע"פ 1884/19 פלוני נגד מדינת ישראל (14.3.2019), ע"פ 3011/17 מיכה מכלוף פרץ נגד מדינת ישראל (31.1.2019).

9. מעשיו של הנאשם פגעו במתלוננת פגיעה חמורה. דומה כי אין להכביר מילים על תחושות הפחד והאימה שחשה המתלוננת עת נאלצה להגן על חייה כאשר הנאשם רץ לעברה או חזז בגרזן. נכון הדבר במיוחד כשבוצעו העבירות על ידי בעלה זה כ-27 שנים ואבי ילדיה, בין כותלי הבית, מקום מבצרה של המתלוננת שבו היא אמורה לחוש תחושות ביטחון ושלווה. העובדה כי הנאשם הצטייד בגרזן שאינו חפץ המצוי כדבר שבשגרה בביתו של אדם, מלמדת על תכנון מוקדם. לא יהיה זה מופרך להניח כי אלמלא מעשיה של המתלוננת אשר נאבקה בתושייה רבה בנאשם, תוצאות מעשיו היו חמורים עשרות מונים. העובדה כי מדובר באירוע נעדר הסבר ממשי להתרחשותו מעצימה לטעמי לא רק את תחושת הפחד אלא את הסכנה הנשקפת למתלוננת מהנאשם.

10. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות ואיומים במשפחה מלמדת על מנעד רחב של עונשים

המוטלים על נאשמים בעבירות אלימות ואיומים, החל ממאסרים מותנים ועד מאסרים בפועל. מטבע הדברים בעבירות מסוג זה אפשר למצוא דרגות חומרה שונות, והעונש שנגזר בסופו של יום תלוי במגוון שיקולים: חומרת המעשים; האלימות שננקטה; קונקרטיות דברי האיום; התוצאות והנזק שנגרם; הישנות העבירות; עבר פלילי; נסיבותיו של הנאשם וכיוצ"ב. להלן רשימה בלתי ממצה של גזרי דין בעבירות אלימות ואיומים רלוונטיות לענייננו:

רע"פ 6191/18 דראושה נגד מדינת ישראל (28.8.2018) - נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בגדרו התקבל ערעור המאשימה על קולת העונש שהוטל על המבקש וזה הועמד על 9 חודשי מאסר בפועל. מדובר במי שהורשע על פי הודאתו בשני אירועי אלימות ואיומים, באירוע אחד תקף את רעייתו באמצעות פטיש ופגע ברגלה תוך שאיים עליה כי יהרוג אותה, ובאירוע האחר תקף את רעייתו בכך שבעט ברגלה ואיים כי ישבור את ראשה.

רע"פ 2602/14 גובנה נגד מדינת ישראל (4.5.2014) - נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש אשר הורשע בתקיפת בת זוג ובגרימת חבלה של ממש בכך שחבט בראשה של רעייתו מספר פעמים באמצעות בקבוק בירה וגרם לחתך בראשה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר והעמיד את העונש על 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך שצוין כי אלמלא נסיבותיו האישיות העונש הראוי היה שנת מאסר.

רע"פ 7951/10 ניב נגד מדינת ישראל (2.11.2010) - נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש אשר הורשע בתקיפת בת זוג ואיומים בכך שאיים על רעייתו, סטר לה, הצמיד סכין לצווארה ואיים כי יהרוג אותה, בהמשך רדף אחריה כשהסכין בידו תוך שהשמיע איומים על חייה. בית המשפט השלום גזר על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל, וערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.

רע"פ 303/16 טלקר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.1.2016) - בית משפט השלום הרשיע את המבקש בתקיפת בת זוג, קבע מתחם ענישה בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל, ולבסוף גזר את עונשו לחמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. הערעור לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות הערעור נדחו, ונקבע כי העונש אשר נגזר על המבקש הוא על הצד הנמוך ביחס לחומרת מעשיו.

עפ"ג (מחוזי מרכז) 22674-12-19 אבו סלימאן נ' מדינת ישראל (25.2.2020, טרם פורסם) - בית משפט השלום עמד על עברו הפלילי של הנאשם ועל היעדר תסקיר או אופק שיקומי וכן על כך שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר, ולבסוף הרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג ודן אותו לאחד עשר חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

עפ"ג (מחוזי ירושלים) 48832-10-15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.8.2016) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג ובעבירת איומים, ובגין זאת נדון לשלושה חודשי מאסר בעבודות שירות. ערעורו נדחה.

עפ"ג (מחוזי ירושלים) 57596-05-15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.8.2015) - הנאשם בן 64 ללא הרשעות קודמות, הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג ובעבירת איומים. בית המשפט קיבל את ערעורו באופן חלקי וקבע מתחם ענישה בין מאסר בפועל לתקופה קצרה שניתן לבצע על דרך של עבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר בפועל. מאחר שהנאשם הודה במיוחס לו ובהתאם למכלול נסיבותיו האישיות, תקופת המאסר בעבודות שירות קוצרה ל-45 ימים.

ת"פ (שלום אילת) 2671-05-12 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 10.6.2014) - הנאשם הורשע בתקיפת בת זוג ובאיומים לאחר שהודה במעשיו. בהתאם קבע בית המשפט מתחם ענישה בין ארבעה חודשים לשנים עשר חודשי מאסר. נוכח הליך טיפולי שעבר הנאשם ובהמלצת שירות המבחן גזר בית המשפט על הנאשם עונש מאסר בן 4 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

ת"פ (שלום ת"א) 23902-12-16 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 18.5.2020) - הנאשם הכה את המתלוננת, בת זוגו באמצעות מגב. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות ועד לחמישה עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים. בית המשפט גזר על הנאשם חמישה חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

ת"פ 6188-04-19 מדינת ישראל נ' קולסניק (12.4.2021) - הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, אך שיתוף הפעולה שלו עם קצינת המבחן היה חלקי בלבד. לאור זאת קבע בית המשפט מתחם עונש בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל. לבסוף, גזר בית המשפט על הנאשם ארבעה חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

אמנם הצדדים הציגו פסיקה לתמיכה במתחמי הענישה שלהם עתרו, אך לא מצאתי להכלילם במתחם שכן על אף זהות העבירות אין מדובר במקרים שיכולים להוות בסיס להשוואה באשר באף אחד מהם לא נעשה שימוש בחפץ (כזה או אחר) להמחשת ולהעצמת האיום כשם שנעשה בעניינו.

מטבע הדברים אין מקרה אחד הדומה למשנהו, ועל כן מנעד הענישה כפי שהוצג לעיל רחב ומגוון ותלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה בהתאם לייחודיותו וחומרתו.

11. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין מספר חודשים שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל.

נזירת העונש המתאים לנאשם

הצדדים לא טענו לנסיבות לחומרא או לקולא המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין) כדלקמן: הנאשם יליד 1955; נשוי בשנית למתלוננת זה 27 שנה, אב ל-8 ילדים, סב ל-12 נכדים; טרם מעצרו עבד הנאשם למחייתו בעבודות ניקיון; לנאשם בעיות בריאותיות לרבות סוכרת ולחץ דם גבוה; הנאשם נעדר עבר פלילי; פרק הזמן הארוך שבו נתון הנאשם במעצר ללא חופשות וללא מי שיבקר או יתמוך בו; ניהול המשפט לא יזקק כמובן לחובת הנאשם, שכן זוהי זכותו. ואולם הנאשם אינו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה במיוחס לו ולוקח אחריות על מעשיו.

עוד לקחתי בחשבון את עמדת המתלוננת שעליה למדתי לא רק מעדות של מר ג', בנו של הנאשם. בהכרעת הדין עמדתי על כך שהמתלוננת לא ביקשה להחמיר עם הנאשם. ההפך הוא הנכון. המתלוננת תיארה את מצבו הרפואי המורכב של הנאשם וביקשה את שחרורו ממעצר. נכון הדבר כי אינטרס הציבור והמתלוננת אינם חד הם, ואולם המחוקק והפסיקה העניקו, ולא בכדי, מעמד מיוחד לנפגע עבירה, ונדרש מהמאשימה ומבית המשפט להתחשב

בעמדתו. המתלוננת היא זו שנפגעה, היא זו העומדת בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי גם בעתיד. לכן, גם עמדה מקלה ומקבלת של קורבן העבירה חייבת לטעמי לקבל ביטוי ומשקל מסוים בגזר הדין.

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 8 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו החל מיום מעצרו 12.10.2020.

ב. 6 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג עוון או עבירות איומים.

בשים לב לתקופת המאסר שנקבעה, למצבו הכלכלי של הנאשם, ובעיקר מכיוון שאני סבורה שהטלת רכיב כספי עלולה לפגוע במתלוננת ולו בעקיפין, לא מצאתי להטיל רכיב כספי.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד אייר תשפ"א, 26 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.